

סדר נשים | מסכת נזיר מ"ח-נ"ד | שבת פרשת ויקהל-פקודי | י"ט-כ"ה אדר תשפ"ג (18-12 מרץ 2023)
Seder Nashim | Masechet Nazir 48-54 | Shabbat Parashat VaYakhel-Pekudei | 19-25 Adar (Mar. 12-18)

Daf 48: THE SANCTITY OF KOHANIM

God imbued the kohanic tribe with special sanctity. Evidence of this is heard in the benediction recited by *kohanim* immediately before they recite *Birkat Kohanim* (priestly blessing) from the pulpit: “[He] Who has sanctified us with the holiness of Aaron.” Because of their unique holiness, there are special laws that apply exclusively to *kohanim*. For example, *kohanim* are prohibited from becoming *tameh* (ritually impure) through contact with a corpse.

However, the Torah states that there are exceptions when a *kohen* is permitted to become *tameh* through contact with a corpse. For instance, if, Heaven-forbid, one of the *kohen*'s seven categories of first-degree relatives dies, that *kohen* has an obligation under Torah law to approach the deceased and render himself *tameh*. **The seven relatives are:** father, mother, brother, sister, wife, son, daughter. The same Torah law applies in the case of a “*meht mitzvah*,” i.e., an individual who has no one to take care of their burial. In such an instance, the *kohen* is obligated to become ritually impure [by attending to the deceased].

דף מ"ח: קדושתם של הכהנים

את שבט הכהנים קידש הקב"ה בקדושה מיוחדת, כפי שאנו שומעים את הכהנים מברכים על הדוכן, בעלותם לברכת כוהנים: “אשר קדשנו בקדשנו של אהרן.” מפני קדושתם המיוחדת יש להם דינים מיוחדים, למשל, לכהנים אסור להיטמא למתים.

אולם התורה קובעת שישנם מקרים שבהם הכהן רשאי להיטמא למתים. אם חלילה נפטר אחד משבעת הקרובים של הכהן יש לו מצוה מן התורה להתקרב אליהם ולהיטמא מהם. **שבעת הקרובים הם:** אבא. אבא. אח. אחות. אישה. בן. בת. גם “מת מצוה” שאין מי שיטפל בקבורתו, חייב הכהן להיטמא.

Daf 49: HOW CAN ONE BECOME RITUALLY IMPURE THROUGH [CONTACT WITH] A CORPSE?

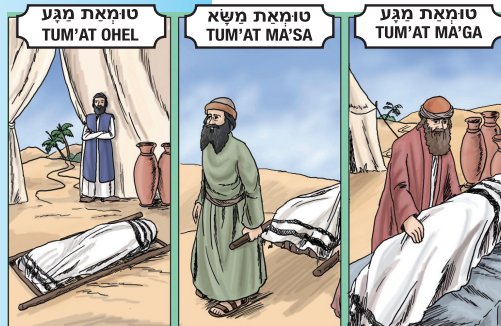
In this article, we will learn about the different ways to contract *tumat meht* (impurity from contact with a corpse). Before doing so, it should be noted that a dead body is the highest degree of impurity, “*Avi Avot ha-Tum'ah*” (supreme source of ritual impurity). Anyone who comes in contact with a corpse becomes ritually impure at the level of an “*Av Hatum'ah*.”

There are three ways to become ritually impure through contact with a corpse:

A. *Tum'at ma'ga* (impurity of direct contact; touching) — touching a corpse renders a person ritually impure. This type of *tum'ah* is called “*Tum'at ma'ga*,” because the individual who touches becomes *tameh* through touching.

B. *Tum'at ma'sa* (impurity of indirect contact; carrying) — carrying a corpse renders a person ritually impure, even if they did not touch the corpse. Likewise, lifting the bed on which a corpse lies renders a person ritually impure. This type of *tum'ah* is called “*Tum'at ma'sa*,” because the ritual impurity is transmitted indirectly through carrying (or lifting) the deceased.

C. *Tum'at ohel* (lit. tent impurity) — being found under the same roof as a corpse makes a person ritually impure. This type is referred to as “*tum'at ohel*,” because a person becomes ritually impure by the fact that one roof covers both the corpse and whoever is there with the deceased.

דף מ"ט: איך אפשר להיטמא ממת?

ישנם אפשרויות השונות לקבל טומאת מת. לפני כן כדאי לציין שהמת טמא בדרגה הגבוהה ביותר של טומאה: “אבי אבות הטומאה.” כל הנוגע במת נהיה טמא בדרגת “אב הטומאה.”

אפשר להיטמא ממת בשלושה אופנים:

א. **טומאת מגע** - הנוגע במת עצמו נטמא. סוג זה מכונה “טומאת מגע”, כי נטמאים מן המת על ידי שנוגעים בו.

ב. **טומאת משא** - הנושא את המת נטמא אף על

פי שאינו נוגע בו. למשל המרים מיטה שהמת שוכב עליה, נטמא בטומאת המת. סוג זה מכונה “טומאת משא”, כי נטמאים מן המת על ידי שנושאים (מרימים) אותו.

ג. **טומאת אוהל** - למשל, הנמצא עם המת מתחת אותו גג נטמא. סוג זה מכונה

נה “טומאת אוהל”, כי נטמאים מן המת על ידי שגג אחד מאהיל (מכסה) על המת ועל מי שנמצא עמו.

Daf 50: "TUM'AT OHEL"

The general rule regarding *tum'ah* is that a person found under the same roof as a corpse becomes ritually impure. Moreover, this rule does not refer only to the roof of a house. **Anything that covers a corpse is considered a "gahg" (roof), and anyone found under a gahg with a corpse becomes ritually impure.**

דף נ"ז: "טומאת אוהל"

הכלל בדיני טומאה הוא שמי שנמצא עם המת תחת גג אחד - נטמא, ואין הפונה דוקא לגג של בית. כל דבר שמכסה על המת נקרא גג, וכל מי שנמצא מתחתיו נטמא.

Daf 51: A TINY ANT, A LARGE PROHIBITION

The Torah prohibits us from eating various food items and also stipulates punishments for those who violate these prohibitions and consume prohibited foods, nevertheless. However, **a person is not punished by the *beit din* (court of law) if they ate less than a "ke'zayit," (olive-bulk), i.e., a quantity the size of an olive.** However, there are some **prohibited foods for which consumption is punished even when the quantity eaten is smaller than the size of an olive.** On this *daf*, we learn that if someone ate a prohibited food that is **a complete creature, that person is liable for punishment even if it is smaller than the size of an olive.** For example, an ant is so minuscule that it is certainly smaller than the measure of an olive. But since it is **a whole, complete creature,** it is considered significant, and eating it makes the offender liable for punishment.

דף נ"א: נמלה קטנה — איסור גדול

התורה אסרה עלינו לאכול דברים שונים ואף קבועה עונשים למי שעובר על האיסור ואוכל אותם. אולם, אדם אינו נענש בבית דין אם לא אכל שיעור "כזית", שהוא כמות בגודל של זית. עם זאת - יש מאכלים אסורים (מאכלות אסורות) שנענשים על אכילתם למרות שהם קטנים משיעור כזית. בדרך זה לומדים שאם המאכל האסור הוא ברירה שלמה, נענשים על אכילתו אפילו שהוא אינו בשיעור כזית. למשל, נמלה היא זעירה וקטנה כל כך, וכמוכן שאין בה שיעור כזית. אבל מפני שהיא ברירה שלמה, היא חשובה ונענשים על אכילתה.

Daf 52: WHY DID RABBI SHIMON'S TEETH BECOME BLACK?

דף נ"ב: מדוע הושתחרו שיניו של רבי שמעון?

The Talmud, which deals with the laws of *tum'ah* and *taharah* (ritual impurity and purity), relates that Rabbi Akiva once stated a rule concerning a certain case in which there was *tum'ah*. The years passed, and Rabbi Akiva accepted martyrdom for the sake of *Kiddush Hashem* (sanctifying God's name). When Rabbi Shimon shared the *halakhah* he had learned from Rabbi Akiva, a bit of irreverence directed toward Rabbi Akiva could be sensed in his words.

Later on, Rabbi Shimon regretted that he had seemingly disparaged Rabbi Akiva. The *baraita* (tannaitic teaching not included in the *Mishnah*) states that Rabbi Shimon so deeply regretted his words, [to make amends] he fasted for many days until his teeth blackened from the intense affliction.

התלמוד העוסק בדיני טומאה וטהרה מספר שפעם אחת רבי עקיבא אמר הלכה שבמקרה מסוים יש טומאה. חלפו השנים, רבי עקיבא נהרג על קידוש ה', וכשרבי שמעון אמר את ההלכה ששמע מרבי עקיבא, הוא אמר משפט שאפשר היה להבין ממנו שיש בו קצת זלזול ברבי עקיבא.

לאחר מכן התחרט רבי שמעון על שזלזל לכאורה ברבי עקיבא. מספרת שהוא כל כך הצטער על דבריו, עד שהוא התענה במשך ימים רבים, עד ששיניו נהיו ממש שחורות מרוב עינוי.

Daf 53: INDIVIDUAL VS. MAJORITY OPINION, HALAKHAH FOLLOWS THE MAJORITY

דף נ"ג: "יחיד ורבים — הלכה כרבים"

Rabbi Yehudah HaNasi collected and arranged the *Mishnah*, in which he gathered halachic teachings from every house of Torah study. There are some *halachot* regarding which there is no dispute. However, there are *halachot* regarding which the *tannaim* were divided. How is *halakhah* determined in these cases of dispute? To determine the law in cases of dispute, there is a rule which stipulates: "**Yachid v'rabim, halakhah k'rabim**" (Individual vs. many—the ruling is [in accordance with the opinion of] the many.) If several *tannaim* disagree regarding a *halakhah*, the *halakhah* is determined in favor of the opinion of the majority, and against the opinion of the individual.

What about the following scenario: There was a *halakhah* regarding which two *tannaim* disagreed, i.e., one *tanna* said a certain case was *patur* (exempt) while another *tanna* said that the same case was *chayav* (obligated). Then, an additional *tanna* arrived and said that he also maintains the person is *chayav*. Even in this case, Rabbi [Yehudah HaNasi] ruled according to the opinion of the majority.

רבי יהודה הנשיא קיבץ וסידר את המשניות, שבהן הוא קיבץ הלכות מכל חדרי התורה. ישנן הלכות שאין בהן מחלוקת, אך ישנן הלכות שנחלקו בהן התנאים. כיצד פוסקים הלכה במחלוקות אלו? ובכן קיים כלל הקובע: "יחיד ורבים - הלכה כרבים". אם כמה תנאים נחלקו ביניהם בדבר הלכה, פוסקים הלכה כפי דעת הרבים וכנגד דעת היחיד.

אם הייתה הלכה שנחלקו בה שני תנאים - תנא אחד אמר שמקרה מסוים פטור ותנא אחר אמר שאותו מקרה חיובי, ואחר כך בא תנא נוסף ואמר שגם הוא סובר שחיובי, גם במקרה זה רבי פסק הלכה כדעת הרבים.

Daf 54: WHY DOESN'T THE MAN ON THE ROOF BECOME RITUALLY IMPURE?

דף נ"ד: מדוע האיש על הגג אינו נטמא?

The general principle regarding laws of *tum'ah* (ritual impurity) is that a person found under the same roof as a corpse becomes *tameh* (impure) — even if that person had not touched the corpse. This type of *tum'ah* is called "*tum'at ohel*" (ritual impurity contracted by being under the same tent or structure as a corpse.) However, another principle states that **the tent, i.e., the roof, not only transfers ritual impurity but also stops it.**

When does it [the roof] stop the transfer of *tum'ah*? *Tum'at ha'meht* can rise so that even if a person is found under a very high roof with a dead person, that person is *tameh*. However, it should be known that *tum'ah* is generally not able to transmit through the roof. If, let's say, there is a corpse in a house where a Jewish worker came to repair the solar heater located on the roof, he does not become *tameh*, because a roof blocks *tum'ah*. The *tum'ah* stops at the roof and, therefore, whoever is found on the roof is not ritually impure.

הפּלל בְּדִינֵי טוּמְאָה הוּא שֶׁהַנִּמְצָא עִם הַמֵּת תַּחַת קוֹרֵת גַּג אַחַת - נְטֵמָא, אֶפִּילוֹ אִם אִינוֹ נוֹגֵעַ בַּמֵּת. סוּג הַיְטֻמְאוֹת זֶה מִכּוֹנֵה "טוּמְאַת אוֹהֶל". אוֹלָם כָּלֵל נוֹסֵף אוֹמֵר כִּי הַאֹהֶל - הַגַּג - לֹא רַק מַעֲבִיר אֶת הַטוּמְאָה אֲלָא הוּא גַם עוֹצֵר אוֹתָהּ.

מְתֵי הוּא עוֹצֵר אֶת הַטוּמְאָה? הַטוּמְאָה שֶׁל הַמֵּת יְכוּלָה לַעֲלוֹת, כִּן שְׁגַם אִם אָדָם נִמְצָא תַּחַת גַּג גְּבוּהָ מְאוֹד עִם מֵת, הָרִי הוּא נְטֵמָא, אֶפִּילוֹ אִם הַגַּג הַזֶּה גְּבוּהָ בְּיֹתֵר. אֲבָל צָרִיךְ לְדַעַת שֶׁמַּעֲבָר לַגַּג הַטוּמְאָה אִינֶה עוֹבֵרֶת בְּדֶרֶךְ כָּלֵל. אִם נִיחַ יֵשׁ נִפְטָר בְּבֵית וְעַל הַגַּג עוֹבֵד יְהוּדִי לְתַקֵּן דוּד שְׁמֵשׁ, הוּא אִינוֹ נְטֵמָא, כִּי הַגַּג חוֹסֵם אֶת הַטוּמְאָה, הַטוּמְאָה נִעְצָרֶת בְּגַג וְלִכֵּן מִי שֶׁנִּמְצָא מֵעַל הַגַּג אִינוֹ נְטֵמָא.

D'VAR TORAH: PARASHAT VAYAKHEL-PEKUDEI

דִּבְרֵי תוֹרָה: פְּרַשְׁתֵּי וַיַּקְהֵל-פְּקוּדֵי

One of the concepts that comes up many times with regard to the artisan who constructed the *Mishkan* (tabernacle) and its vessels is: "Wisdom of the heart." What does this mean? After all, wisdom is seemingly found in the head — in thought — in intellect. What is the connection between these qualities and the heart? In this manner, the Torah teaches us about a requirement of every Jew wherever and whomever they are. A connection exists between wisdom and the moral world rooted in the heart. There can be a very wise person, but from a moral point of view does not walk a straight path. As such, their wisdom is tasteless, and can even reach incorrect and dangerous places. But if a person has an honest and moral heart, wisdom will lead them to the right place. For this reason, it was the "wise of heart" who worked on and built the *Mishkan* and its tools.

אֶחָד הַמְשָׁגִים שְׁחוֹזְרִים פְּעָמִים רַבּוֹת בְּמִלְאֶת הַמִּשְׁכָּן, בְּיַחַס לְאֵמִנִים שֶׁבָּנוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן וְכִלְיוֹ, הוּא: "חֵכֶם לֵב". מְדַבֵּר בְּבִטּוּי מִיחַד הַדּוֹרֵשׁ הַבְּנֵה, שֶׁנֶּן הַחֲכָמָה נִמְצְאָת לְכֹאֲרָה בְּרֵאשׁ - בְּמַחְשָׁבָה - בְּשִׂכּוֹל, וְמֵה בִּינוּ לְבִין הַלֵּב? בְּצוּרָה זֹאת הַתּוֹרָה מְלַמֶּדֶת אוֹתֵנוּ עַל הַדְּרִיֶּשֶׁה הַנְּכוֹנָה מְכַל יְהוּדִי בְּאִשֶּׁר הוּא וְעַל הַקֶּשֶׁר שֵׁישׁ בֵּין הַחֲכָמָה לְבִין הָעוֹלָם הַמוֹסְרִי שֶׁעָקֵרוֹ בִּלְבָב. יְכוּל לְהִיוֹת בֶּן אָדָם שֶׁהוּא חֵכֶם מְאוֹד, אֲךָ מִבְּחִינָה מוֹסְרִית הוּא לֹא הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ הַיִּשְׁרָה. בְּצוּרָה שְׂכִזוֹ חֲכָמָתוֹ אִינֶה רְאוּיָה וְיְכוּלָה אֶפִּילוֹ לְהִגִּיעַ לְמַקְוֹמוֹת לֹא נְכוֹנִים וּמְסֻכָּנִים. אֲךָ אִם יֵשׁ לֵב יִשְׂרָאֵל וּמוֹסְרִי, גַּם הַחֲכָמָה הוֹלֶכֶת לְמַקְוֹם הַנְּכוֹן, וְאֵלּוּ הֵיוּ חֲכָמֵי הַלֵּב שֶׁעֲבָדוּ וּבָנוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן וְכִלְיוֹ.